

Изъ пѣтя той бѣше все тѣй внимателенъ и любезенъ. Говорѣше за голѣмитѣ горещини, за болеститѣ, които все повече се разгарятъ, защото никой не искалъ и не знаялъ какъ да се пази.

— Бѣхъ у стария попъ — говорѣше той — у попъ Стефана. Единъ боленъ старецъ прѣгледахъ тамъ. Що за човѣкъ е той? Иконописецъ билъ, казватъ. Отдѣ е той?

— Отъ тука е — отвърна Грозданъ. — Отъ тука е, но живѣе въ града. Много ли е боленъ?

— Много. Четиредесетъ градуса температура има. Мѣта се, кжса дрехитѣ си, бълнува. „Ей го“ вика, „Господи, Исусе Христе, утѣшителю!“ Бѣдниятъ, кой знай какво му се привижда. Това е отъ болестъта, подлудява го. Нѣма май да го бжде. Слабъ е. Тукъ ли живѣешъ? — каза Рамадановъ като видѣ, че Грозданъ се отбива.

— Тука. Вървете слѣдъ мене. Кучето не хапе.

Нѣмаше ни порта, ни вратникъ. Влѣзоха направо прѣзъ единъ прѣлѣзъ на съборената ограда.

XII

Широкиятъ дворъ глѣхнѣше въ трѣва и буренъ, кжщата бѣше схлупена, низка и разкривена. Не се виждаше ни кола, ни плугъ, ни каквото и да било земеделско оржие. Вратитѣ на обора зѣяха и лесно можеше да се познае, че въ него добитѣкъ отколѣ не е влизалъ — тамъ бѣше прашно и замърсено съ перушина. Една брадва лежеше захвърлена срѣдъ двора до изпосѣченъ и оглозганъ като съ жби дървосѣкъ. Дърва нѣмаше. Нѣмаше и както въ други дворища висока купня съ тезекъ. Напуснато и занемарено изглеждаше всичко. Само въ единъ отстраненъ кжтъ можеха да се познаятъ слѣдитѣ на работна ржка: тамъ бѣше завардена съ тръненъ плетъ малка градинка, имаше нѣколко овошки